

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupený Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Jana Zajíce 36, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2005, č. j. 14 Az 504/2004 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Andreje Perepečenova, **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou osobně dne 1. 12. 2005 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2004, č. j. OAM546/VL-10-P08-2004. Tímto správním rozhodnutím mu nebyl udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl, důkazy, které si opatřil, nebyly úplné a rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Uvedl, že jeho problémy v Kyrgyzstánu jsou jen zdánlivě soukromého charakteru a vzhledem k politickým poměrům mu jde o život. V souvislosti s tímto faktem odkazuje na čl. 53 a čl. 43 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě (dále jen „Příručka“).

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce uvádí, že žalovaný porušil § 3 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), neboť stěžovatel nebyl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, seznámit se s nimi a navrhnout další důkazy. Stěžovatel dále namítá, že správní řízení probíhalo formálně a tím došlo k porušení § 32 odst. 1 správního řádu. Další pochybení správního orgánu vidí stěžovatel v tom, že rozhodnutí žalovaného obsahuje odkaz na zprávu ČTK, která však není součástí spisu.

Stěžovatel dále konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí nemá náležitosti správního rozhodnutí, neboť není podepsáno oprávněnou osobou a nemůže mít tedy účinky správního rozhodnutí. Podpis oprávněné osoby nemůže nahradit podpis třetí, blíže neidentifikované osoby uvedené pod odrážkou „za správnost“. Takové rozhodnutí dle stěžovatele nemůže vyjadřovat vůli správního orgánu, a to i tehdy, jestliže je ve správním spise založeno rozhodnutí, které oprávněnou osobou podepsáno je. Jako příklad stěžovatel odkázal na uzavírání soukromoprávních smluv, kdy pokud jedna strana akceptuje návrh smlouvy strany druhé, ale písemnou smlouvu opatřenou podpisy obou smluvních stran si ponechá založenou v psacím stole, nemůže dojít k platné akceptaci smlouvy. Uvedený princip lze dle názoru stěžovatele aplikovat i na oblast správního práva. Stěžovatel dále upozorňuje na skutečnost, že otázku, zda napadená listina je či není správním rozhodnutím, je povinen soud řešit z úřední povinnosti bez ohledu na to, zda byla tato námitka navrhovatelem vznesena.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Současně v rámci kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Ve svém vyjádření odkazuje dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004. Stěžovatel podle názoru žalovaného nesplňuje důvody uvedené v jím v kasační stížnosti vzpomínané Příručce, neboť ve své žádosti o azyl neuvedl žádné důvody spadající pod čl. 43 a čl. 53 tohoto dokumentu.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Žádost o udělení azylu podal stěžovatel dne 12. 2. 2004 a pohovor k této žádosti s ním byl proveden dne 25. 3. 2004. Stěžovatel v žádosti o udělení azylu uvedl, že jeho otec byl v letech 1982 – 1989 prvním tajemníkem Kyrgyzské SSSR. Byl známý po celé zemi. Stěžovatel uvedl, že z tohoto důvodu byl diskriminován kdykoliv si hledal zaměstnání a řekl své příjmení. Uvedl, že v roce 1990 začal podnikat. Stát však vůbec nevychází vstříc podnikatelům, uvalil na ně velké daně a další

povinnosti. Konstatoval, že neměl z podnikání žádný zisk a nemohl uživit rodinu. V prosinci 2003 si změnil příjmení. Potom se rozhodl z Kyrgyzstánu odjet do ČR. Ve výše zmíněném pohovoru pak tyto skutečnosti potvrdil a doplnil. Uvedl, že jeho otec byl od roku 1989 do roku 1990 ministrem zemědělství a současný prezident ho po svém nástupu v roce 1990 z této funkce odvolal. Konstatoval, že se domnívá, že zaměstnání nesehnal kvůli otci. Dále popsal svoje potíže v podnikání spočívající především v nízké ekonomické rentabilitě. Připustil, že stejné potíže mají i ostatní zemědělci. Na dotaz, zda měl někdy problémy s policií nebo státními orgány Kyrgyzstánu, odpověděl negativně.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16. 11. 2004, č. j. OAM546/VL-10-P08-2004, azyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neudělil. Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu byly ekonomické potíže, které stěžovatel přisuzuje svému otci, jež byl v letech 1989 až 1990 ministrem zemědělství a byl z této funkce prezidentem odvolán. Konstatoval, že stěžovatel nebyl pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu a nesplňuje ani zákonné předpoklady pro udělení azylu podle § 13 téhož zákona. Zároveň konstatoval, že správní orgán na základě osobní situace popsané stěžovatelem v průběhu správního řízení nezjistil důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou ve které namítal nesprávnou aplikaci § 12 a § 14 zákona o azylu.

Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Především uvedl, že potíže stěžovatele nesouvisely s některým z azylově relevantních důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Dále konstatoval, že v případě stěžovatele nebyly splněny ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Uvedl, že udělení humanitárního azylu záleží na správním uvážení žalovaného. Neshledal pochybení ani v aplikaci § 91 zákona o azylu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že žalovaný a posléze krajský soud nesprávně posoudili zda splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a žalovaný porušil své povinnosti stanovené správním řádem, když stěžovatele nepoučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, seznámit se s nimi a navrhnout další důkazy, dále upozornil na formálnost vedeného správního řízení, zároveň uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného je nicotné, neboť nebylo podepsáno oprávněnou osobou [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů;

na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval okruhem stěžovatelových námitek podřaditelných pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Námítka stěžovatele, že nebyl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, seznámit se s nimi a navrhnout další důkazy, je z hlediska § 104 odst. 4 s. ř. s. namítána nepřipustně. Žalobní bod, který by odpovídal této v kasační stížnosti uplatňované námitce, žaloba neobsahuje. Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod. č. 685/2005 Sb. NSS). Je nepochybné, že dané výhrady ke správnímu řízení mohl stěžovatel uplatnit již v žalobě, neboť se týkaly již provedeného správního řízení. Ze stejného důvodu je namítána nepřipustně též námitka o formálnosti správního řízení, díky které došlo k porušení § 32 odst. 1 správního řádu. Rovněž námitka, že spis neobsahoval zprávu ČTK, na niž je odkázáno v předmětném správním rozhodnutí, je namítána nepřipustně ze stejného důvodu. Všechny tyto tvrzené nedostatky měl stěžovatel možnost uplatnit již v žalobě.

Není důvodná ani námitka stěžovatele, že napadené rozhodnutí žalovaného je nicotné a soud má k této skutečnosti přihlídnout z úřední povinnosti. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: „*Absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí.*“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, dostupný na www.nssoud.cz; srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, zveřejněn pod. č. 199/2004 Sb. NSS; srov. dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Nicotnost (neexistenci) správního aktu způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Může se jednat o vady spočívající například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Vadu vyskytnuvší se v posuzovaném rozhodnutí správního orgánu ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Součástí správního spisu je totiž vyhotovení rozhodnutí, které oprávněná osoba podepsala. Není tak

vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem Ministerstva vnitra. Jakkoli je tedy zřejmé, že správní rozhodnutí je stíženo vadou, spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí (§ 47 odst. 5 spr. ř.), které je doručováno účastníkům, tak tato vada za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Jakkoli se v teorii správního práva objevují významné názory, podle nichž je podpis na stejnopise správního rozhodnutí jeho tak zcela nezbytnou náležitostí, že bez tohoto podpisu se jedná o nicotný akt, z něhož není patrná vůle oprávněné osoby vydat dané rozhodnutí, Nejvyšší správní soud setrvává na stanovisku, že takto striktní vnímání role podpisu na správním rozhodnutí není nutné a že postačí, pokud bude u správního rozhodnutí v případě pochybností testováno, zda je skutečně vydáno s vědomím a v souladu s vůlí oprávněné osoby. Nebylo tudíž povinností krajského soudu se touto vadou zabývat z úřední povinnosti.

Není případný ani odkaz stěžovatele na principy kontraktace vlastní soukromému právu. Správní rozhodování je, na rozdíl od kontraktace založené na soukromoprávní metodě regulace ovládané zásadou rovnosti a spočívající ve dvou jednostranných projevech vůle, ovládané metodou administrativně právní, kdy správní orgán rozhoduje o veřejných subjektivních právech. Jedná se tedy o naprosto rozdílné situace. Nad rámec nosných důvodů tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelem uváděné principy nejsou navíc vlastní ani soukromému právu. Například v obchodním styku zcela běžná metoda konkludentního projevu vůle, tedy např. akceptace určitého návrhu smlouvy, které se může dít třeba odesláním zboží či zaplacením kupní ceny, nevyžaduje fyzické dojití podepsaného textu smlouvy s oběma podpisů navrhovatelů.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelovými námitkami ohledně aplikace § 12 a § 14 zákona o azylu.

Dle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pak dle § 2 odst. 6 téhož zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Stěžovatelem popisované problémy jednoznačně nelze podřadit pod pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Stěžovatel ve své kasační stížnosti ani neuvedl, že by jeho potíže měly svůj původ v jeho pronásledování státními orgány či že by tyto jeho pronásledování trpěly. Jeho neúspěchy při hledání zaměstnání mají pouze domnělý původ v bývalé politické kariéře jeho otce a stěžovatel ani netvrdil jakýkoliv podíl státní moci na těchto svých potížích. Z pouhého tvrzení, že krajský úřad nevycházel stěžovateli vstříc, jak bylo jinak zvykem, nelze usuzovat na pronásledování stěžovatele ve smyslu zákona o azylu. Z pohovoru dokonce vyplynulo, že známosti jeho otce a jeho politická minulost mu v některých případech v podnikání pomáhaly. Ekonomické problémy stěžovatele nelze označit za pronásledování již z toho důvodu, že sám v pohovoru uvedl, že stejné potíže mají

všichni ostatní zemědělci, neboť to, co pěstují, nemá vysokou cenu. Nízké výkupní ceny zemědělských produktů nelze bez dalšího uznat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatel ani neuváděl, že by tyto ekonomické potíže měly svůj původ v politické minulosti svého otce. Za azylově relevantní důvody nelze považovat ani to, že stát nevychází vstříc podnikatelům a uvalil na ně velké daně. Z těchto důvodů nejsou případné ani jeho odkazy na čl. 43 a čl. 53 Příručky.

K posouzení otázky udělení humanitárního azylu stěžovateli nutno poznamenat, že Nejvyšší správní soud (viz např. jeho rozsudek ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, dostupný na www.nssoud.cz) setrvale vychází z názoru, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo a že správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele, poměrně široká. Přitom prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem naopak omezen, což však jistě ani ve vzájemné kombinaci neznamená, že by přiznávání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu. Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí, v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 53, www.nssoud.cz). Ze správního spisu evidentně vyplývá, že u stěžovatele nejsou dány zvláštní okolnosti, které by případně mohly důvodem pro udělení humanitárního azylu, a není seznatelné jakékoliv pochybení při aplikaci § 14 zákona o azylu žalovaným. Situaci stěžovatele, který má v podstatě ekonomické potíže vlastní téměř celé jeho zemi, která se potýká s tíživými hospodářskými důsledky rozpadu SSSR, nelze považovat za natolik tíživou, aby odůvodňovala užití ve své podstatě mimořádného a jen výjimečně použitelného institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán

měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému proto nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Advokátu stěžovatele, ustanovenému usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 2. 2006, č. j. 14 Az 504/2004 - 39, přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti, a sice 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), a na to navázaný paušál 2x 75 Kč podle § 13 odst. 3 AT. Celkem tedy 2150 Kč.

1

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu